

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΛΥΜΟΡΦΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΨΥΧΙΚΗ ΥΓΕΙΑ

Πριν δυο μέρες δημοσιεύτηκε στην [ιστοσελίδα sputniknews](https://www.sputniknews.gr) η [επώνυμη καταγγελία](#) μιας μητέρας ασθενούς νοσηλευόμενης στο παθολογικό τμήμα του ΨΝΑ, ότι την πίεζαν από το ψυχιατρείο να πάρει στο σπίτι την κόρη της, ύστερα από 8 συνεχή χρόνια νοσηλείας εκεί, γιατί θα μετέτρεπαν το τμήμα αυτό σε κλινική covid-19.

Σημειωτέον ότι η νοσηλευόμενη έχει εξαιρετικά σοβαρά προβλήματα ψυχικής υγείας και ταυτόχρονα σοβαρά προβλήματα σωματικής υγείας (μεταξύ άλλων και χρόνια αναπνευστική ανεπάρκεια), λόγω των οποίων έχει ανάγκη πάντα μια φιάλη οξυγόνου να είναι δίπλα της. Γι' αυτό τα τελευταία χρόνια που ήταν στο ΨΝΑ, νοσηλευόταν στο παθολογικό του τμήμα και, παρά την παρατεταμένη διάρκεια νοσηλείας, δεν είχε προκύψει ζήτημα εξιτηρίου.

Ούτε βέβαια είχε επιδιωχθεί, ή γίνει κατορθωτή, μια πιο ουσιαστική αντιμετώπιση του προβλήματος, με την εξασφάλιση μιας θέσης σε εξωνοσοκομειακή στεγαστική δομή (οικοτροφείο), όπου θα ήταν δυνατό να έχει την αναγκαία και σε διαρκή βάση υποστηρικτική φροντίδα σε όλο το φάσμα των πολύπλοκων αναγκών της, ψυχικών και σωματικών. Απλώς, η ασθενής είχε αφεθεί να φυτοζωεί για χρόνια στο παθολογικό τμήμα του ψυχιατρείου.

Και ήταν την ίδια μέρα που ήλθε στη δημοσιότητα η καταγγελία, από την μητέρα, των ασφυκτικών πιέσεων που δεχόταν για ένα, όπως αποκαλείται σ' αυτές τις περιπτώσεις, «αιματηρό εξιτήριο», που έγινε το εξιτήριο, αλλά με προορισμό λίγο πιο δίπλα, στο Δρομοκαίτειο, στην εκεί παθολογική κλινική.

Πέρα από αυτή την απαράδεκτη μεταχείριση της συγκεκριμένης ασθενούς, κανείς δεν μιλάει και για την τύχη που θα έχουν, με την μετατροπή της παθολογικής κλινικής του ΨΝΑ σε κλινική covid-19, τα άτομα που νοσηλεύονται στο ΨΝΑ και που, όταν παρουσίαζαν προβλήματα σωματικής υγείας, αντιμετώπιζονταν, σε μεγάλο βαθμό μέχρι τώρα, στο παθολογικό τμήμα του ψυχιατρείου, αποφεύγοντας, ως ένα σημείο, τις ενίοτε πολλαπλώς ψυχοφθόρες διακομιδές αλλού. Ποια θα είναι η φροντίδα αυτών των ασθενών τώρα που τα νοσοκομεία σπρώχνονται να παραμερίζουν γενικά την φροντίδα ατόμων ακόμα και με

σοβαρά προβλήματα υγείας, καθώς κατακλύζονται από νοσούντες από covid-19, ακυρώνοντας, πχ, προγραμματισμένα χειρουργεία και μετατρέποντας τη μια κλινική μετά την άλλη σε κλινική covid-19;

Σίγουρα η πανδημία, με τα κρούσματα να εμφανίζονται και ν' αυξάνονται πολλαπλασιαστικά μέσα στους συνωστισμένους χώρους των ιδρυμάτων, μεταξύ αυτών και των ψυχιατρείων, όχι μόνο στους/στις ασθενείς, αλλά και στο προσωπικό, πέρα από την εγγενή, από την ίδια την συγκρότησή τους, ευκολία με την οποία αυτοί οι χώροι γίνονται εστίες μόλυνσης, δημιουργεί μια κατάσταση που σίγουρα χρειάζεται αντιμετώπιση, αλλά... πώς; Με διαδικασίες που μεταχειρίζονται τα άτομα με προβλήματα ψυχικής υγείας σαν «άδειες φλούδες» - και ιδιαίτερα αυτών που έχουν τις πιο πολύπλοκες ανάγκες, δηλαδή, αυτών που θάπρεπε να είναι στην πρώτη γραμμή του ενδιαφέροντος για την δέουσα απάντηση σ' αυτές τις ανάγκες;

Είναι γνωστό ότι μια τέτοιου είδους μεταχείριση δεν αφορά μόνο τη συγκεκριμένη ασθενή, αλλά πολλούς/ές, πριν και κατά την περίοδο της πανδημίας. Και είναι, επίσης, γνωστές οι «ουρές» ασθενών (πριν ή και μετά το εξιτήριο) χωρίς οικογένεια, χωρίς κατοικία, ή δυνατότητα αυτόνομης διαβίωσης χωρίς στήριξη, που περιμένουν μήνες ή και χρόνια, για μια θέση σε στεγαστική δομή, με τον γραφειοκρατικό και αντιθεραπευτικό τρόπο που αυτό έχει θεσμοθετηθεί να γίνεται. Με πολλούς/ές από αυτούς/ές να καταλήγουν αναζητώντας μια θέση στα κατά τόπους Υπνωτήρια των Δήμων, ή και στο δρόμο.

Είναι σίγουρο ότι λύση για την ασθενή αυτή με θεραπευτικούς στόχους και όχι στη λογική του ξεφορτώματος, σαν απλώς ενός ανεπιθύμητου βάρους, θα μπορούσε, όχι μόνο πριν, αλλά και τώρα, εν μέσω της πανδημίας, να βρεθεί αν υπήρχε ένα πραγματικά θεραπευτικό ενδιαφέρον (το οποίο απαιτούμε να υπάρξει προκειμένου να βρεθεί άμεσα η δέουσα λύση) και όχι η πάγια ιδρυματικού χαρακτήρα ψυχιατρική λογική και πρακτική της εσαεί απαλλαγής από όλες αυτές τις περιπτώσεις, τις καθόλου λίγες, που είναι προϊόντα αυτής ακριβώς της κυρίαρχης λογικής και πρακτικής. Η οποία, μέσα στις συνθήκες της πανδημίας, στο όνομα της «κατάστασης έκτακτης ανάγκης», δεν ξέρει πια πώς, ή και δεν νοιάζεται πια, να «κρυφτεί».

7/12/2020